

З поширенням он-лайн (дистанційної) освіти в усьому світі, а також із винаходженням і застосуванням нових освітніх платформ, як, наприклад MOOCs (Massive Open Online Courses), почалася ера так званої «пост-традиційної вищої освіти» (post-traditional higher education), яка ставить перед науковцями наріжне питання: кого саме і на якому рівні ми повинні навчати.

Сучасні світові ВНЗ покладають велику надію на саме такі технології, які надають змогу розповсюджувати вищу освіту. Масив відкритих онлайн-курсів (MOOCs) має як прибічників, так і критиків, але, як показали опитування, 61 % респондентів вірять у те, що он-лайн і дистанційні курси матимуть найбільший вплив на доступ до вищої освіти в наступні 5 років. Он-лайн і змішані курси розглядають як спосіб залучення більшої кількості студентів, а отже, збільшення доходів коледжів або університетів. У той же самий час, комп'ютерні програми дозволяють студентам знизити їх власні витрати на навчання і скоротити час на отримання спеціальності.

Базовими важелями забезпечення ефективного механізму розвитку сучасної освіти в Україні є долучення до світових освітніх ініціатив: надання вищим навчальним закладам більшої автономії, запровадження інноваційних методів навчання, орієнтованих на практичну підготовку студентів, законодавча підтримка співпраці вищих навчальних закладів з бізнесом.

Основними принципами розвитку ВНЗ повинні стати: відповідність суспільним потребам, інноваційність та орієнтація на інноваційні технології, мобільність студентів, викладачів, партнерство, студентоцентризм, відповідність світовим і вітчизняним стандартам якості освіти тощо.

Література

1. За матеріалами The Economist newspaper. Режим доступу: <http://www.economist.com/events-conferences/americas/education-2015>

*Гапоненко В.А., к.п.н.,
доц. кафедри політології*

ТРЕНІНГИ У ВИКЛАДАННІ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН ЯК ЗНАРЯДДА РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПУ СТУДЕНТОЦЕНТРИЗМУ

Сучасні інноваційні технології докорінно змінили завдання та зміст аудиторної роботи у вищих навчальних закладах. Доступність інформаційних ресурсів, можливості комунікації на великих відстанях, розвиток дистанційних форм навчання змушують дослідників переосмислювати роль безпосереднього спілкування у навчальному процесі.

На сьогодні метою аудиторної роботи є не стільки передача даних, не оцінювання рівня засвоєння знань, що можуть здійснюватись через технічні засоби комунікації, заощаджуючи час та інші ресурси. Пріоритетного значення у постінформаційному суспільстві набуває формування особистості студента, його вміння жити та здобувати знання у процесі взаємодії з іншими членами суспільства, що знайшло своє теоретичне вираження у принципі студентоцентризму. З огляду на це мають обиратись відповідні навчальні засоби та технології.

Так, лише у ході міжособистісного спілкування можуть бути застосовані групові інтелектуальні дискусії, кооперативні форми навчання, ділові ігри тощо. Перевагою цих колективних форм аудиторної роботи є можливість з їх допомогою сформувати навички та вміння, що необхідні кожному, незалежно від фаху та майбутнього місця роботи. Це, зокрема, здатність висловити та аргументувати власну позицію, відстоювати точку зору своєї групи, досягати консенсусу, проявляти терпиме ставлення до протилежних поглядів, організовувати спільну пошукову діяльність, моделювати різні ситуації роботи в колективі.

Тренінгові методи викладання суспільних дисциплін отримали широке поширення у традиційній і бізнес-освіті. Перевагами тренінгів є формування навичок застосування отриманих знань на практиці, активне запам'ятовування теоретичного матеріалу, проблемний характер викладу матеріалу, стимулювання студентів до самостійного творчого пошуку розв'язання деяких практичних проблем. З огляду на це метою тренінгу є сприяння вдосконаленню засвоєння системи знань з політології, формування громадянської позиції студентів, уміння орієнтуватись у світі політичного, використовувати закономірності функціонування політичних систем у професійній діяльності.

Велике значення для проведення тренінгових занять мають групові та кооперативні методики. Їхньою перевагою є функціонування за принципом навчання одне одного, здатність формувати навички роботи у колективі та самоорганізації. Варто звернути увагу і на функціональний розподіл між студентами у ході виконання ними вправ. Різноманітні завдання та ролі сприяють мак-

симальному врахуванню індивідуальних психологічних особливостей, здібностей, рівня підготованості студентів.

Також тренінг передбачає елементи самоорганізації студентів, а саме їхню участь у процесі розподілу ролей та оцінюванні роботи учасників тренінгу, що служить додатковим мотивуючим стимулом.

Вибір завдань тренінгу має відбуватися із врахуванням індивідуальних і групових особливостей студентів. Переважання групових методик вивчення теми пов'язане з необхідністю подолати індивідуально-психологічні бар'єри спілкування, оскільки студенти вільніше висловлюють попередньо узгоджену, групову позицію, аніж індивідуальну.

У цілому проаналізовані особливості тренінгового заняття вказують на об'єктивну необхідність їхнього застосування у сучасній освіті з метою реалізації принципу студентоцентризму, посилення мотивації до навчання, полегшення розуміння та поглиблення засвоєння навчального матеріалу, набуття навичок практичного застосування отриманих знань.

*Гончар І.І., к.е.н.,
доцент кафедри обліку, аналізу та аудиту в АПК,
Толстих М.А., ст. викладач
кафедри обліку, аналізу та аудиту в АПК*

НАУКОВІ ПРОГРАМИ ЯК ШЛЯХ ДО ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ МОЛОДИХ ВІТЧИЗНЯНИХ ФАХІВЦІВ НА МІЖНАРОДНОМУ РИНКУ ПРАЦІ

В умовах глобалізації світового господарства утворюється цілісне середовище, що має вплив не тільки на національну економіку, але й на всі сфери життєдіяльності суспільства. Цей складний, суперечливий і тривалий процес супроводжується рухом інформації, ресурсів, а також капіталу, серед якого найбільш інтернаціональним за своєю природою є інтелектуальний капітал.

Ми погоджуємось із думкою Н.Г. Ушакової, що у сучасному світі ефективний ринок наукових знань стає неможливим у суто національних межах і відбувається формування значної кількості інновацій, що розраховані на міжнародне використання [1, с. 115]. За таких умов національна система освіти потребує активного впровадження та використання в навчальному процесі новітніх технологій, сприяння співпраці та зближенню систем вищої освіти різних країн. При цьому одна з ключових ролей належить педагогу та освітнім програмам.

Під впливом глобалізації роль педагога-викладача стає все орієнтованішою на принципи взаємодії між студентом і викладачем, об'єднання когнітивного та особистісного підходу під час викладання профільюючих дисциплін, забезпечуючи при цьому інтенсивний розвиток майбутнього спеціаліста.

Для забезпечення високої конкурентоспроможності вітчизняних фахівців на міжнародному ринку праці, освітні програми повинні бути орієнтовані на формування професійних навичок, які передбачають вивчення лише тих наук, які якнайповніше допоможуть освоїти спеціальність майбутньому фахівцю. Отже, виникає потреба в постійному розвитку освітньої діяльності та потребі людини навчатись постійно відповідно до нових реалій. Одним із таких способів самовдосконалення/саморозвитку може бути участь студентів на рівні з викладачами над розробкою наукових проєктів. У процесі такої роботи студент на рівних правах на певних етапах роботи несе відповідальність за проведену роботу по проєкту. Натомість на передній план висувається предмет дослідження.

У процесі проведення наукових досліджень і створенні проєктів студент матиме можливість не тільки засвоїти новий обсяг інформації, скільки дозволить йому набути навичок з формування нових знань, а також здатність до їх використання. З одного боку, це сприятиме активному самовдосконаленню майбутнього професіонала, з іншого боку студент отримує додаткову можливість на практиці застосувати отримані знання не на штучній моделі чи заподіяння шкоди реальному підприємству, а розробивши власну модель, яка буде працювати лише за правильної її розробки [2].

Отже, залучення студентів до роботи над науковими проєктами дасть можливість видозмінити парадигму освіти, формуючи при цьому партнерські взаємовідносини між студентом і викладачем. Викладач при цьому виступатиме «навігатором» з проблем, ресурсів і т.д. (максимально позиціонуючи це до успішності студента), а студент сприйматиме процес навчання як тренажер до самостійної навігації з проблем, які можуть виникнути по закінченню університету.